

allerede bestaaende Skattelove. Vi have jo ogsaa Exempler paa, at Skatten forholdsviis er høiere, naar man maa antage, at den, som udreder den, har mindre Gyne til at betale den; saaledes betaler Klæde den samme Sold, hvad enten det er fint eller grovt, og Følgen deraf er, at det forholdsviis fordyrer det grove Klæde mere end det fine, og det Samme er Tilfældet med flere andre Gjenstande i Soldlovgivningen. Altsaa, jeg finder ingenlunde, at de bestaaende Skattelove ere af den Bessæfshed, at vi i dem skulde see en saadan Hindering for at gjennemføre det, som vi nu allerede have voteret flere Gange, og som er foreslaaet os her med Hensyn til Krigsskat af Embedsindtægt. Jeg skal nu bemærke, og dette er et væsentligt Punkt, med Hensyn til hvilket jeg afviger fra den forelagte Indkomsskat, — at jeg finder, at de Procenter, som ere foreslaaede, i Krigstid vel at mærke, og samtidigt med, at der er forelagt os et Lovudkast om Krigsskat, ere meget for lave og ingenlunde staae i et passende Forhold til det, som en Mand kommer til at udrede igennem Krigsskatten; den Afgift, der skal svares ved Indkomsskatten, svarer ikke til den Afgift, som hviler paa Hartornet, og ikke til den, som forlanges af Embedsmændenes Gager. Den Skat, som forlanges af Gager, beløber sig jo efter Krigsskatteloven i Gjenemsnit til $12\frac{1}{2}$ pCt.; hvorfor skal nu en Anden, som har en ligesaa stor Indtægt, men af andre Kilber, kun betale 2 pCt.? Vil man sige, at Indtægt af Embedsgager er sikkrere end anden Indtægt, saa vil jeg sige: ja, det kan være Tilfældet, forsaavidt denne anden Indtægt ikke er en af faste Egenomme eller af lignende Formue, thi da er den identivis ikke alene ligesaa god, men endog bedre end Embedsindtægt; men jeg seer aldeles ingen Grund, hvorfor man, naar man forelægger os en Krigsskatlov, som gaaer op til $12\frac{1}{2}$ pCt., og ved Siden deraf en Lov om en Indkomsskat, der skal ramme dem, der gaae frie ved Krigsskatteloven, ikke skal sætte det samme Procentantal for begge. En anden Sag er det, om man skulde finde sig foranlediget til overhovedet at nedsætte Skatten noget; det skal jeg ikke have noget imod, hvis Finantserne kunne taale det,

men at vi maae lægge de samme Principer til Grund for begge, finder jeg at være aldeles naturligt, ligesom jeg overhovedet formener, at man maa indrette den Scala, som vi have indført i Krigsskatteloven, saaledes, at den maa stemme med Scalaen, med Trappetrinene i Loven om Indkomsskatten. Jeg kan ikke være af samme Mening som min ærede Nabo, at vi skulle gaae saa dybt eller fritage saa betydelige Indtægter som dem, man har fritaget i England, ikke engang, naar man tager Hensyn til, at Pengene ikke have den samme Værdi paa disse 2 Steder, thi det maa jeg dog ogsaa bede Forsamlingen om vel at lægge Mærke til, at, hvor der er en Mængde store Formuer, kan man faae Meget ind, selv om man lader en stor Deel være udenfor Beskættningen, men derimod hos os, hvor der er en Mængde smaa Formuer, en Mængde mindre Indtægter, der kan man ingenlunde lade dem være frie for Beskættningen, hvis man vil opnaae Noget, som kan have nogen Betydning. Naar vi gaae hen og fritage temmelig store Indtægter, f. Ex. 600 Rbd., saa vil Beløbet i vort Fædreland, saaledes som Indtægterne her ere fordeelte, blive meget lidet. Lader os lægge Mærke til, at, naar der i et Land er 1000 Borgere, som f. Ex. hver har 300 Rbd. Indtægt, og der i det samme Land maaskee er 10, der hver har en Indtægt af f. Ex. 10,000 Rbd., saa kan jeg dog ingenlunde, hvormeget jeg end vil trykke dem, der have 10,000 Rbd., faae den samme Skat ud, men jeg er nødt til at gaae ned til dem, der have mindre. Jeg kunde jo f. Ex. tage 50 pCt. af Indtægten eller selv det Hele, og dog ikke faae det ind, som er nødvendigt, og som Statens Lary kræver. Derfor er det, jeg troer, at vi maae gaae dybere ned.

Steen: Jeg skal tillade mig endnu at gjøre et Par Betragtninger gjældende, som jeg ikke troer have vundet tilstrækkeligt Terrain under disse Forhandlinger. For det Første vil jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at den Skat, vi her ere ifærd med at ansætte, er en Skat af Udbyttet af Arbeidskraften, hvad enten denne Arbeidskraft bestaaer i Capitaler eller i Kundskab og Talenter eller i physiske Kræfter, og jeg